

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **E F I O S spol. s r.o.**, se sídlem Masarykova 671/33, Valašské Meziříčí - Krásno nad Bečvou, zast. JUDr. Květoslavem Hlínou, advokátem, se sídlem Vodičkova 710/31, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č. j. 39452/2018-900000-314, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 3. 2020, č. j. 62 Af 79/2018 - 54,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 3. 2020, č. j. 62 Af 79/2018 - 54, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :**I. Shrnutí předcházejícího řízení**

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 6. 2018, č. j. 39452/2018-900000-314, žalovaný k odvolání žalobkyně částečně změnil rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 11. 11. 2013, č. j. 6843-30/2013-640000-51. Rozhodnutím celního úřadu bylo žalobkyni doměřeno clo ve výši 32.667 Kč podle § 264 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, a bylo jí uloženo penále ve výši 6.534 Kč podle § 251 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Žalovaný výrokem v části a) napadeného rozhodnutí odstranil z rozhodnutí celního úřadu zmínku o penále a odpovídajícím způsobem snížil celou částku, v části b) odstranil z tabulky s výpočtem cla řádky obsahující penále a celkovou částku a v části c) upravil celkovou částku v části výroku uvádějící platební údaje. Podstatou rozhodnutí žalovaného tedy bylo zrušení uloženého penále a potvrzení doměření cla.

[2] Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Ten v záhlaví označeným rozsudkem shledal žalobu důvodnou a zrušil napadené rozhodnutí ve výrocích a) a c) a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud přisvědčil žalobkyni v tom, že ačkoliv v letech 2011 až 2013 z pohledu celního práva nesprávně zařazovala dovážené zboží - dřevoplastové podlahové krytiny - do podpoložky KN 44187900 TARIC kód 00, namísto podpoložky KN 39189000 TARIC kód 90, byla v dobré víře v to, že sazební zařazení dováženého zboží provádí řádně. Dobrá víra žalobkyně byla podle krajského soudu založena postupem celního orgánu, který na základě protokolu o zkoušce ze dne 25. 10. 2010 v navazujícím stanovisku k sazebnímu zařazení zboží ze dne 1. 11. 2010 aproboval dovozci DYAS.EU, a.s. zařazení totožného zboží do podpoložky KN 44187900 TARIC kód 00, přičemž obchod s předmětným zbožím následně žalobkyně od tohoto dovozce převzala.

[4] Krajský soud také uvedl, že ani správní orgány nepochybily při různém zařazení téhož dováženého zboží (v případě společnosti DYAS.EU v roce 2010 do podpoložky KN 44187900 TARIC kód 00 a následně v případě žalobkyně v roce 2013 do podpoložky KN 39189000 TARIC kód 90), neboť v mezidobí došlo ke změně názoru na jeho zařazování zřejmě s ohledem na prováděcí nařízení Komise (EU) č. 276/2013 ze dne 19. 3. 2013 o zařazení určitého zboží do kombinované nomenklatury (účinné od 12. 4. 2013). Krajský soud však zdůraznil, že ačkoliv v posuzovaném případě správní orgány dospěly v souvislosti s přípravou nařízení Evropské unie k závěru o jiném sazebním zařazení žalobkyní dováženého zboží, nemohly jej aplikovat zpětně a z toho důvodu doměřit clo, jak v případě žalobkyně učinily, ale mohly tak učinit toliko do budoucna. Postup správních orgánů (sazební zařazování předmětného zboží do podpoložky KN 44187900 TARIC kód 00) lze totiž v nynějším případě považovat za dlouhodobou, jednotnou, ustálenou a určitou praxi, kterou ve vztahu ke konkrétnímu výrobku založily již v roce 2010. Pokud tuto praxi hodlaly správní orgány v roce 2013 změnit (zařazovat předmětné zboží do podpoložky KN 39189000 TARIC kód 90), nebyly oprávněny tak učinit zpětně, neboť by tím porušily dobrou víru žalobkyně, která od roku 2011 realizovala dovozy totožného zboží s vědomím, že správní orgány v minulosti jí používané sazební zařazení zboží odsouhlasily.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002, soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Krajský soud v napadeném rozsudku především podle stěžovatele nezohlednil, že správní orgány byly oprávněny v rozhodné době od vyměření cla upustit pouze v případě naplnění podmínek uvedených v Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, jenž má aplikační přednost před národní legislativou. Posouzením těchto podmínek se přitom krajský soud nezabýval a stanovil si vlastní podmínku existence dobré víry žalobkyně.

[7] Stěžovatel dále nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že názor správních orgánů ve věci společnosti DYAS.EU ohledně sazebního zařazení dováženého zboží - dřevoplastové podlahové krytiny - nebyl chybný. Byl přesvědčen, že žalobkyně ve správním řízení neunesla důkazní břemeno ke svým tvrzením, že převzala obchod od společnosti DYAS.EU, a zejména, že mezi ní a touto společností existovalo osobní nebo majetkové propojení. Krajský soud tudíž dospěl k nesprávnému závěru, že žalobkyně může dovozovat svou dobrou víru ve správnost jí prováděného sazebního řízení pouze na základě shodného složení dováženého zboží

pokračování

a na základě informací získaných od zaměstnance svého potencionálního konkurenta. Podle stěžovatele právě absence osobního a majetkového propojení žalobkyně s dovozcem DYAS.EU vylučuje, aby chyba správních orgánů učiněná vůči jiné právnické osobě byla zohledněna i v případě žalobkyně.

[8] Stěžovatel také poukázal na to, že žalobkyně ve správním řízení neprokázala, že by v době realizace posuzovaných dovozů předmětného zboží měla k dispozici rozhodnutí Celního úřadu Zlín, kterým bylo dovozci DYAS.EU propuštěno do volného oběhu zboží zařazené do podpoložky kombinované nomenklatury 44187900. Za takové situace mohla být tudíž jen stěží v dobré víře ve správnost aktu veřejné moci, jehož úplný obsah jí nebyl v době realizace dovozů znám. Nadto stěžovatel zdůraznil, že předmětem řízení o propuštění zboží do celního režimu není schválení sazebního zařazení zboží. Krajský soud v napadeném rozsudku tedy podle stěžovatele fakticky popřel možnost vyhodnocování odebraných vzorků v rámci prováděných kontrol po propuštění zboží v případech, kdy v minulosti již obdobné zboží bylo podrobeno laboratornímu zkoumání, byť u jiného subjektu a jinými (zastaralými) laboratorními postupy, a chybně stavěl individuální správní akt na úroveň precedentu pro všechny budoucí dovozy obdobného zboží.

[9] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že výrokem I. napadeného rozsudku zrušil napadené rozhodnutí pouze v částech výroku a) a c) a věc vrátil stěžovateli v tomto rozsahu k dalšímu řízení. Tím sice vyhověl petitu žalobkyně, ale již se nezabýval povahou zbývajících částí výroku b), tedy jeho samostatností a oddělitelností od zbývajících částí výroku. Takový postup podle stěžovatele není v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. Všechny tři části a) až c) výroku napadeného rozhodnutí jsou totiž zaměřeny na úpravu výroku téhož rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souvislosti se závěrem stěžovatele o nemožnosti k dodatečně doměřené částce cla žalobkyni uložit také povinnost zaplatit penále z této částky. Podle stěžovatele není možné zrušit pouze části výroku a) a c) napadeného rozhodnutí a oddělit od nich a ponechat v právní moci pouze část b), neboť jimi společně stěžovatel ruší povinnost žalobkyně platit penále a potvrzuje povinnost zaplatit dodatečně doměřenou částku cla. A to zejména za situace, kdy krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že žalobkyni nemělo být z důvodu prokázání její dobré víry správními orgány clo vůbec doměřeno. Stěžovatel své závěry opírá také o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 As 45/2008 - 60, podle něhož může soud v určitých případech rozhodnout o částech napadeného rozhodnutí odlišně, nelze však oddělit část rozhodnutí v případě, kdy by se zbylá část rozhodnutí stala nezákonnou nebo nelogickou. V nyní posuzované věci přitom nejsou části a) až c) napadeného rozhodnutí pro účely soudního přezkumu oddělitelné. Krajský soud tudíž měl podle stěžovatele rozhodnout o všech výrocích a) až c) napadeného rozhodnutí shodně. Provedení faktické změny výroků napadeného rozhodnutí je nadto podle stěžovatele v rozporu s kasačním principem správního soudnictví.

[10] S ohledem na výše uvedené navrhl stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Součástí doplnění kasační stížnosti učinil stěžovatel rovněž návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[12] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Kasační námitky svojí povahou naplňují důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[14] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[15] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval kasační argumentaci uplatněnou s poukazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný nebo by byly zjištěny závažné vady řízení před krajským soudem, které mohly ovlivnit zákonnost napadeného rozsudku.

[17] Stěžovatel především krajskému soudu vytýká, že napadené rozhodnutí zrušil pouze v částech výroku a) a c) a nikoliv současně také v části b), tedy nezrušil napadené rozhodnutí v celém rozsahu. Stěžovatel má za to, že takový postup byl v rozporu s § 78 odst. 1 s. ř. s. Jednotlivé části a), b) a c) totiž nelze pro účely soudního přezkumu považovat za samostatné a od ostatních oddělitelné. Stěžovatel zdůrazňuje, že všechny tři části výroku napadeného rozhodnutí byly zaměřeny vždy na úpravu výrokové části jednoho konkrétního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souvislosti se závěrem stěžovatele o neuložení penále z dodatečně doměřené částky cla. Podle stěžovatele přitom nelze oddělit a ponechat v právní moci pouze jednu z částí výroku napadeného rozhodnutí [část b)], neboť všemi těmito částmi [a) až c)] stěžovatel rušil povinnost žalobkyně platit penále a potvrzoval dodatečně doměřenou částku cla.

[18] Podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., *[s]oud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, je přitom nezbytnou náležitostí žaloby [§ 71 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Podle § 78 odst. 1 věty první s. ř. s., [j]e-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení.*

[19] Problematikou možného částečného přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již zabýval např. v rozsudcích ze dne 17. 2. 2006, č. j. 4 Azs 11/2005 - 90, ze dne 26. 9. 2007, č. j. 8 Afs 75/2006 - 96, nebo ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 As 45/2008 - 60. Konkrétně v rozsudku č. j. 8 Afs 75/2006 - 96, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[f]ormulace citovaných ustanovení [§ 75 odst. 2 s. ř. s., § 71 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a § 78 odst. 1 s. ř. s.] svědčí tomu, že pokud správní rozhodnutí obsahuje více samostatných výroků, je možno žalobou ve správním soudnictví napadnout pouze některé z nich. To je projevem dispoziční zásady ovládající přezkum správních rozhodnutí. Soudní řád správní tedy připouští i částečný přezkum žalobou napadeného rozhodnutí. V případě, že žalobce nenavrhuje přezkum v plném rozsahu, tzn. přezkum všech výroků napadeného správního rozhodnutí, lze soudně přezkoumat i jen jediný výrok napadeného rozhodnutí. To samozřejmě platí za předpokladu, že jde o výrok samostatný, který je oddělitelný a je způsobilý samostatného přezkumu. Pokud krajský soud přezkoumá napadené rozhodnutí v takto omezeném rozsahu, může, v případě shledané nezákonnosti rozhodnutí či vady správního řízení, zrušit rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátit k dalšímu rozhodnutí toliko v tomto rozsahu.“

pokračování

[20] V citovaném rozsudku č. j. 2 As 45/2008 - 60 Nejvyšší správní soud také uvedl, že „i v případě rozhodování podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. je možno rozhodovat o částech rozhodnutí odlišně, a to při zohlednění stejných hledisek, které ospravedlňují oddělení částí rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. Základním předpokladem pro možnost rozdílného rozhodování o jednom rozhodnutí z hlediska formálního je skutečnost, že se skládá ze dvou či více rozhodnutí z hlediska materiálního. Rozhodnutím v materiálním smyslu je přitom třeba rozumět takový projev správního orgánu, který v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva nebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách [...]. Rozhodnutím ve formálním smyslu je pak třeba chápat projev správního orgánu, jenž splňuje formální náležitosti kladené na podobu správního rozhodnutí [...]. V případě, že ve formálně jednotném rozhodnutí správního orgánu je obsaženo více materiálních rozhodnutí, je třeba provést test jejich oddělitelnosti a rozhodnout, zda tato rozhodnutí jsou vůči sobě v závislém vztahu nebo zda jsou (mohou být) na sobě zcela nezávislá. Jinak řečeno, zda oddělením jedné části rozhodnutí od zbytku rozhodnutí (oddělení jednoho materiálního rozhodnutí od druhého, popř. ostatních materiálních rozhodnutí) se nestane rozhodnutí jako celek (rozhodnutí ve formálním smyslu) nebo zbylá část tohoto rozhodnutí nezákonnou nebo nelogickou. [...] Pokud krajský soud přezkoumá napadené rozhodnutí v takto omezeném rozsahu, může, v případě shledané nezákonnosti rozhodnutí či vady správního řízení, zrušit rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátit k dalšímu rozhodnutí toliko v tomto rozsahu.“

[21] Nejvyšší správní soud zde nyní pro ilustraci cituje podstatnou část výrokové části přezkoumávaného rozhodnutí celního úřadu:

„Celní úřad pro Zlínský kraj [...] **doměřuje** [...] **clo** ve výši 32.667 Kč (slovy *Třicetdvatisícšestsetšedesátkorun českých*), a to ve výši rozdílu mezi částkou cla původně vyměřenou rozhodnutím o propuštění zboží ev. č. 11CZ1374001EMZQ094 ze dne 4. 7. 2011 a částkou cla nově stanovenou. Dle ust. § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu vzniká povinnost uhradit **penále** z doměřené částky ve výši 20 %, což činí **6.534 Kč** (slovy *Šesttisícpěstřicetčtyři korun českých*). **Celková dlužná částka činí 39.201 Kč** (slovy *Třicetdevět tisíc dvě stá jedna korun českých*).

Výpočet cla a penále u rozhodnutí o propuštění zboží ev. č. 11CZ1374001EMZQ094 ze dne 4. 7. 2011:

Číslo a popis kolonky celního prohlášení	Nové údaje	Původní údaje
33 Zbožový kód	3918900090	4418790000
47 Základ pro vyměření poplatku (Kč)	502.558	502.558
47 Saazba (%)	6,5	0
47 Částka (Kč)	32.667	0
Dodatečně doměřená částka cla (Kč)	32.667	
Penále ve výši 20% (Kč)	6.534	
Celkem (Kč)	39.201	

Dodatečně doměřená částka cla a penále činí celkem **39.201 Kč** a podle článku 222 odst. 1 písm. a) celního kodexu je **splatná ve lhůtě 10 dnů** ode dne doručení tohoto rozhodnutí na účet Celního úřadu pro Zlínský kraj č. 7771-7725661/0710, vedeného u **České národní banky**, variabilní symbol: 9130344361.“

[22] Současně zde Nejvyšší správní soud pro představu uvádí výrok napadeného rozhodnutí, kterým stěžovatel změnil znění výše citované výrokové části rozhodnutí celního úřadu:

„1. Generální ředitelství cel [...] rozhodlo [...] tak, že [...] mění výrok napadeného rozhodnutí následovně:

- a) **Věty prvního odstavce výroku** „Dle ust. § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu vzniká povinnost ubravit penále z doměřované částky ve výši 20 %, což činí 6.534 Kč (slovy Šesttisícpěttřicetčtyři korun českých). **Celková dlužná částka činí 39.201 Kč (slovy Třicetdevěttisícdvěstajedna korun českých).**“ se nahrazují větou:
„Celková dlužná částka činí 32.667,- Kč (slovy Třicetdvatisícšestsetšedesátšedem korun českých).“
- b) *V tabulce s výpočtem cla a penále poslední dva řádky tabulky označené „Penále ve výši 20% (Kč)“ a „Celkem (Kč)“ vypouštějí.*
- c) **Posledním odstavcem výroku se nahrazuje následujícím textem:** „*Dodatečně doměřená částka cla činí celkem 32.667,- Kč a podle článku 222 odst. 1 písm. a) celního kodexu je splatná ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí na účet Celního úřadu pro Zlínský kraj č. 7771-7725661/0710, vedeného u České národní banky, variabilní symbol: 9130344361.*“

[23] Z právě citované výrokové části napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, tento výrok je členěn na tři části a), b) a c), v nichž stěžovatel postupně v souvislosti se svým závěrem o neuložení penále z dodatečně doměřené částky cla žalobkyni pozměnil znění výrokové části přezkoumávaného rozhodnutí celního úřadu. Jednotlivé části a), b) a c) výroku napadeného rozhodnutí spolu vzájemně souvisejí, neboť se vztahují k jedné a téže otázce - změně rozhodnutí o uložení povinnosti žalobkyni platit penále z dodatečně doměřené částky cla. Tyto jednotlivé části výroku na sebe navazují a z podstaty věci jsou tedy od sebe neoddělitelné.

[24] Jak vyplývá z citovaných ustanovení s. ř. s. a výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu, byl by krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 s. ř. s. oprávněn rozhodovat o částech napadeného rozhodnutí odlišně, jestliže by z povahy věci nevyplývalo, že je nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí. Napadené rozhodnutí však v sobě žádná dílčí materiální rozhodnutí neobsahuje. Také v souvislosti s tím jednotlivé části a), b) a c) výroku napadeného rozhodnutí nepředstavují samostatné výroky, které jsou od sebe navzájem oddělitelné a způsobilé samostatného přezkumu, jak výše uvedeno. Krajský soud tudíž pochybil, pokud část b) výroku napadeného rozhodnutí oddělil od posouzení částí a) a c) a na rozdíl od nich ji taktéž nezrušil. Skutečnost, že žalobkyně takový postup sama při jednání před krajským soudem dne 12. 3. 2020 navrhla, přitom na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit. Povinností soudu bylo v takovém případě účastníka řízení poučit o srozumitelnosti a materiální vykonatelnosti výroku soudního rozhodnutí a vést ho postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k formulaci petitu nejenom srozumitelného, ale i možného.

[25] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že uvedeným postupem se krajský soud dopustil vady v řízení, která má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[26] Pro právě uvedené se Nejvyšší správní soud již nezabýval námitkami stěžovatele směřujícími k meritu věci; bylo by to totiž předčasné.

[27] Nejvyšší správní soud jen pro úplnost poznamenává, že uvedeným postupem krajský soud zatížil napadený rozsudek rovněž stěžovatelem namítanou vadou nesrozumitelnosti. V odůvodnění napadeného rozsudku totiž sice uzavřel, že správní orgány pochybily tím, že žalobkyni dodatečně doměřily clo, ale současně ponechal část b) výroku napadeného rozhodnutí, kterou stěžovatel změnil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu prvního

pokračování

stupně. Krajský soud tak ponechal ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v původním znění (beze změn uvedených v částech a) a c) výroku napadeného rozhodnutí), pouze s částečnou změnou v části uvozené slovy „*[v]ýpočet cla a penále u rozhodnutí v celním řízení [...]*“ a dále obsahující tabulku s výpočtem, spočívající v odstranění dvou posledních řádků této tabulky (obsahující údaj o částce penále a celkové doměřené částce cla a penále). I po této změně tedy nadále zůstal ve výrokových částech jednotlivých rozhodnutí správního orgánu prvního stupně výpočet cla a také výsledná částka dodatečně doměřené částky cla. Jelikož ale krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nesouhlasí se závěrem správních orgánů o dodatečném doměření cla, není výrok I. napadeného rozsudku v souladu s jeho odůvodněním. Napadený rozsudek je proto nesrozumitelný.

IV. Závěr a náklady řízení

[28]] Kasační stížnost je z důvodů shora vyložených důvodná. Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení tedy bude na krajském soudě, aby ve světle výše uvedených závěrů znovu rozhodl tak, aby výroková část rozhodnutí byla v souladu s jeho odůvodněním a tak, aby výroky tohoto rozhodnutí byly srozumitelné a materiálně vykonatelné.

[29] Součástí doplnění kasační stížnosti učinil stěžovatel i návrh na přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud přistoupil po provedení nezbytných procesních úkonů bezodkladně k věcnému projednání kasační stížnosti, neshledal potřebným o tomto návrhu samostatně rozhodovat.

[30] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne současně též o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu